

TRILALARM

‘Is dat Connie Palmen?’

Vriendin A. en ik zijn op het Boekenbal. Het is haar eerste Bal, mijn vierde.

De tengere dame in een koket mantelpakje wankelt verder.

‘Wat is ze klein,’ zegt vriendin met iets van te-leurstelling in haar stem. ‘Zelfs op hakken.’

Vriendin en ik doen wat je op het Boekenbal behoort te doen: rondjes lopen in de hoop dat je kennissen en/of beroemdheden tegenkomt (beroemdheden die je kent, betekent dubbel prijs).

We spotten de schrijver van het boekenweekgeschenk.

‘Giph!’

Na het handen schudden kijken Ronald en ik elkaar onwennig aan. Normaal hebben we stof genoeg, nu vallen we dood. Hij draagt een rokkostuum, dat vervreemdt.

‘Had ik verteld dat Giphart –’ begin ik.

‘– gaat speechn bij de presentatie van je nieuwe boek? Al drie keer,’ zegt vriendin lachend.

We lopen door.

Ik kom mijn uitgever tegen. Mijn uitgever drinkt niet, danst niet, maar netwerkt des te meer.

‘Houd je mobiel aan,’ commandeert hij. ‘Als ik je nodig heb, sms ik je.’

Ik zet hem op trilalarm.

Stukje verderop heeft vriendin een tweede close encounter met Connie Palmén.

‘Ze had beter geen hakken aan kunnen doen, ze kan nauwelijks nog op haar beentjes staan. En dan te bedenken dat ik haar vroeger heel imponerend vond,’ zegt ze. ‘Zo diepzinnig, zo –’

HELP! Jan Mulder op links. Bij Barend en Van Dorp deed ik laatst nogal fel tegen hem. Misschien kwam het door mijn boerka, ik weet het niet, hij irriteerde me. Even gedag zeggen.

‘Hebben wij ruzie, Jan?’

‘Na-túúr-lijk niet,’ zegt hij gul. ‘Kom hier, dan maken we het goed.’ Hij trekt me in zijn armen. Zoen op wang 1, zoen op wang 2, eentje in het midden. Ach, die Jan: grote mond, klein hart. Zijn omhelzing wint aan kracht. ‘Laten we het dan maar meteen he-le-maal goedmaken,’ klinkt het in dat

bedwelmende Gronings van hem. Zijn lippen krullen zich uitnodigend rond de mijne. We staan met geopende monden tegen elkaar, zijn tong kan elk moment toeslaan.

Vanuit mijn ooghoek zie ik vriendin een paar keer knipperen. Ik kom bij zinnen. Hoog tijd voor een toiletbezoek.

Als ze de deur opentrekt, slaakt vriendin een kreet. Connie Palmen staat voor de spiegel haar stekels te touperen.

‘Zou het een teken zijn?’ sist ze. ‘Zou ik iets met haar moeten?’

Ik sms mijn uitgever dat ik op een haar na met Jan Mulder heb getongd.

Binnen dertig seconden sms't hij terug. Daarom hou ik van mijn uitgever.

GATSIE. DOET HIJ ELK JAAR. MET IEMAND ANDERS.

We verlaten het toilet en gaan op weg naar de disco.

In mijn balboekje reserveer ik altijd een paar dansen voor Bas. Bas is jong, *mad cute* en soepel in de heupen. Hij werkt niet in de boekenbranche.

Onderweg schiet een man met konijntanden me aan. Hij is van de ECI en vertelt opgetogen dat hij heel veel huisvrouwen gelukkig heeft gemaakt met mijn boek.

‘Daaraan verdien ik dus geen drol,’ mopper ik tegen vriendin nadat we ons van de boekenclub hebben ontdaan.

In de disco glijdt mijn blik over de hoofden. Zou Bas er dit jaar wel zijn? Goddank, hij is er. We maken oogcontact, hij baant zich een weg door de massa, ik doe hetzelfde en voel me Sissy die na lang dwalen over de heuvels eindelijk Frans Josef heeft gevonden.

‘Dansen?’

Bas knikt verlegen.

Vriendin tikt me op de schouder. ‘Mulder staat nu te zoenen met die Somalische schrijfster, Jasmine Nogwat. Connie Palmen is naar huis. Je krijgt de groeten van Broer Konijn. Ik ga nog een rondje doen. Later!’ Die heeft de smaak te pakken.